

Voorwoord

Ik hoop met dit boek te bereiken dat zowel jongeren als ouderen inzicht krijgen hoe de realiteit eruit ziet, en wat de consequenties kunnen zijn, en wat harddrugs met je kan doen en in welke situaties je terecht kunt komen. Wat het met je persoonlijke IK doet en dat je dus een totaal ander persoon gaat worden, en je normen en waarden totaal overschrijdt. De risico's die je neemt en in principe bezig bent met zelfvernietiging. De wanhoop en de innerlijke strijd die je met jezelf constant levert, de kracht die het kost om van de drugs af te komen. Ook al kom je er vanaf, de sluipmoordenaar zal altijd op de loer blijven liggen en afwachten om toe te slaan.

Wat er voor nodig is om jezelf weer te motiveren om een andere levensstijl aan te meten, het vertrouwen en respect van je omgeving weer terug te krijgen. Het verdriet, onmacht weer te geven wat jij je omgeving aan doet.

En dat het ondanks dat het eigenlijk niet te bevatten is dat ik in zoveel situaties beland ben en meegemaakt heb, het kan loslaten en telkens positieve dingen in het leven opzoek, of iets bedenken wat me een positief gevoel kan geven.

Het boek geeft aan dat waar je ook in belandt in elke situatie er iets is in de mens, wat zorgt voor doorzettingsvermogen. Want of je nu drugs blijft gebruiken of probeert af te kicken of probeert deel te nemen aan tussen haakjes de normale maatschappij. Voor alles is doorzettingsvermogen nodig.

Hoe drugs ervoor zorgt dat je meerdere personen wordt, waanbeelden krijgt en paranoia wordt en achterdocht creëert. Hoe het je

emotionele ik beïnvloedt, jezelf en anderen pijn doet en desondanks dat alles toch door blijft gaan op jacht naar geld en drugs.

Hoofdstuk 1

HET JONGERENHUIS

Het is donker en koud buiten daar loop ik dan vijftien jaar oud, niet wetend dat mijn leven na deze dag een heel ander pad zal gaan volgen. Een pad die ik geen enkel kind gun om op terecht te komen. Het gebouw waar ik voor sta is een herenhuis, het is een huis waar jongeren terecht kunnen als ze weg van huis zijn gelopen. De trap naar boven is steil, en met voorzichtige stappen neem ik de treden die me naar boven leiden. Via de hal kom ik in de gemeenschappelijke woonkamer, waar ik jongens en meisjes zie hangen op de bank. Wat onzeker kijk ik om me heen, en weet even niet goed een houding aan te nemen. Van binnen voel ik de gevoelens van mijn verdriet en boosheid, waar ik de hele dag al mee geworsteld heb. De stap is gezet ik ben hier nu en probeer het over me heen te laten komen. Ik kijk nog even om me heen, en het ziet er niet zo angst-aanjagend uit dan als ik me voel.

Ik was immers hier al eens eerder binnen geweest al was dat wel een tijd geleden, toen mijn broer Carlos hier woonde en ik bij hem op bezoek kwam. Maar nu ik hier zelf dus sta voelt het heel anders aan, gelukkig komt er een begeleider die me voorstelt aan de groep jongeren. Waarna hij me mee neemt en een rondleiding door het huis geeft, in de woonkamer en keuken hangen de huisregels en een schema van wanneer welke begeleider dienst heeft. Op de bovenste verdieping aan de achterkant van het pand, krijg ik een kamer toegewezen. De kamer is niet heel erg groot, maar ben blij dat ik na alle emoties van deze dag mijn tasje met spullen neer kan zetten. Ik ga op de rand van het bed zitten en kijk wat in het rond, in de kamer staat niet zoveel het is ingericht met het eenpersoons bed waar ik op

zit, een kleding kast en er hangt een wastafel met een spiegel erboven en voor het raam hangen wat grijze gordijnen. Mijn maag begint wat te rammelen want behalve het brood dat ik vanmorgen mee had genomen van huis, had ik nog niet echt weer iets gegeten. En besluit toch maar even om naar beneden te gaan om te kijken of ik nog wat te eten kan krijgen. Ondertussen is het een drukte van belang beneden, het is namelijk al laat en om drieëntwintig uur wordt iedereen geacht om op zijn of haar eigen kamer te zijn doordeweeks. Echt tijd om kennis met één van hun te maken heb ik dan ook niet, van een begeleider krijg ik nog wat te eten. Waarna ik de twee krappe trappen naar boven weer oploop, en met een diepe zucht mijn kamer binnen stap. Op de achtergrond op mijn verdieping en op de verdieping beneden mij hoor ik nog wat gelach en geschreeuw naar elkaar toe, en dan valt de stilte van de nacht in.

Ik plof op het bed en wordt overmand door mijn emoties van opluchting, angst en onzekerheid en mijn boosheid en verdriet die door elkaar heen gaan. In het donker staar ik nog wat voor me uit waarna ik uiteindelijk in slaap val. Veel te vroeg in de ochtend word ik wakker na een ietwat onrustige nacht, het voelt toch wel wat vreemd om hier te zijn en vraag me af wat me vandaag allemaal te wachten staat. Ik wacht met naar beneden te gaan totdat ik meer geluiden op de gang hoor, waarna ik even later aanschuif bij het ontbijt. Normaal had ik allang in de klas op school moeten zitten, tijdens het ontbijt kom ik er achter dat ik zelf mijn school op de hoogte moet stellen. Ik besloot om me eerst maar ziek te melden, wist even ook niet zo goed wat ik anders voor reden moest opgeven. De rest van de dag verloopt wat chaotisch, met als enige duidelijkheid deze dag de afspraak die ik had met mijn hulpverlener Marja.

Ik stap op de fiets en rij door het centrum heen op weg naar Marja, eenmaal daar aangekomen wordt tijdens het gesprek me duidelijk,